

Marco Polo je znan raziskovalec in trgovec, ki se je rodil na Korčuli leta 1254 (točen datum rojstva ni znan).

Pri 17 letih se je z svojim očetom in stricem odpravil na potovanje po Aziji, ki je trajalo 24 let. Pluli so ob obali Jadranskega morja. Svojo opremo so naložili na ladje, vendar so morali zaradi vojn v Iraku pot nadaljevati po kopnem proti Mali Aziji in Turkmaniji (današnji Anatoliji). Marca Pola je na tej poti povsem očarala gora Ararat, ki je po legendi počivališče Noeta in njegove barke. Od vznožja Ararata, so pot nadaljevali skozi Zorzanijo (danes Gruzija). Tam prvič videl **naftni vrelec**, iz katerega so se izlivale velike količine nafte. Izvedel je, da so Egipčani, Rimljani in Perzijci nafto že stoletja uporabljali za osvetljavi in ogrevaje. Vrtanje naftnih vrtin je bilo že dvesto let pred našim štejetjem znano tudi na Kitajskem. Po vrnitvi z dolgega potovanja je bil Marco Polo prvi Evropejec, ki je poročal o naftnih vrelih v okolici Kaspijskega jezera. Naslednje mesto, ki ga Marco Polo omenja v potopisu, je Bagdad, vendar iz opisa ni povsem jasno, ali ga je v resnici tudi sam obiskal ali ga je le opisal po pripovedih popotnikov, ki so jih srečevali na svoji poti. Mesto Bagdad leži namreč preveč oddaljeno od poti, po kateri naj bi potovali proti Kitajski. Vsak dan so prepotovali nekaj več kot petnajst kilometrov. Na tej poti Marco omenja mesto Tabiz in prezijsko mesto Saba (jugozahodno od današnjega Teherana), od koder so pot nadaljevali do Kermana, mesta, ki je bilo znano po sulicah, mečih in drugem orožju, narejenem iz jekla. Preko gora, visokih več kot tri tisoč metrov so spostili v toplo dolino. Na tej poti jih je napadla tolpa roparjev, zato so se odločili, da se nekoliko odpočijejo ob morju v pristanišču Hormuz, ki leži na prelivu Perzijskega zaliva v Omanski zaliv. V nasprotju z revno pokrajino Iranskega višavja jih je v Hormozu pričakala povsem drugačna podoba pokrajine: po datljevih palmah so posedale pisane papige in mesto je bilo polno trgovcev, ki so ponujali dobrine iz Indije. Vendar je bila poletna vročina v mestu previsoka. Iz Homuza so se nato vrnil v Kerman in od tam nadaljevali **pot po znani Svilni poti** proti Kitajski. Pot jih je vodila preko puščave, v kateri Marco opisuje zeleno, smrdečo zastrupljeno vodo. Po tednu dni vročine in smradu v puščavi so prispeli v naselje Ferdows (prej imenovano Tun) v vzhodnem Iranu. Po treh in pol letih so končno dosegli **glavno mesto Kitajske**.

Družina Polo je preživela naslednjih 17 let na Kitajskem. Zaradi Markove sposobnosti pripovedovanja pravljic ter pripovedk se je prikupil Kublai Khanu, tedanjemu vladarju Mongolije. Poslal ga je celo na diplomatska potovanja po imperiju. Svojo nalogo je dobro opravil ter hkrati zabaval Khana z zanimivimi zgodbami iz prepotovanih dežel. Marco Polo je sicer večkrat prosil za dovoljenje za vrnitev v Evropo, vendar jo je vsakič Khan zavrnil in šele leta 1291 mu je zaupal nalogo, da spremlja mongolsko princeso na poti v Benetke. Potovali so po morju do Sumatre, pa dalje do Perzije, mimo Šri Lanke ter Indije do Benetk. To pot je Marco Polo poimenoval kot Severno svileno pot.

Ko se je Marco Polo vrnil domov mu nihče ni vrjel njegovih zgodb. Umril je 8. Februarja 1324.